

Arrest

nr. 230 486 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VANDENBUSSCHE
Coupure 5
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2018 waarbij de aanvraag tot gezinshereniging van 1 december 2017 niet in overweging wordt genomen en de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAUREYNS, die loco advocaat K. VANDENBUSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 november 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 november 2017 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Verzoeker dient tegen de beslissing zoals bedoeld in punt 1.2. een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Verzoeker dient op 1 december 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 juli 2018 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.4. niet in overweging wordt genomen en de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd. Deze beslissing, die verzoeker op 14 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Op 01.12.2017 heeft u, terwijl u zich op het Belgisch grondgebied bevond een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend, met name een aanvraag gezinshereniging in functie van uw minderjarig Belgisch kind M.M. (RR: [...]).

U beroept zich aldus op artikel 40ter, §2, 2° en art. 40bis, §2, eerste lid 4°. Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikel maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr. ° 235.596 van 9 augustus 2016).

Echter, op 18.11.2017 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tevens besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar waarbij u - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om u er naartoe te begeven (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden u dezelfde dag ter kennis gebracht.

Krachtens artikel 44 decies van de wet van 15.12.1980 kan u de schorsing of de intrekking van dit inreisverbod vragen vanuit het land van oorsprong indien u argumenten aanvoert die een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden. Echter, uit uw administratief dossier blijkt niet dat u het bevoegde bestuur vanuit het land van oorsprong of van verblijf verzocht om het vigerende inreisverbod op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 44 decies. Het blijkt dan ook dat u op het ogenblik dat u de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 01.12.2017 indiende, nog steeds onder gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Bijgevolg heeft u geen recht van toegang tot of van verblijf op het grondgebied van het Rijk en wordt uw aanvraag gezinshereniging dd. 01.12.2017 niet in overweging genomen. De onwettige afgifte van de bijlage 19ter van voornoemde datum dient dan ook als onbestaande te worden beschouwd.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Vooreerst kan hier dienstig opgemerkt worden dat reeds bij het nemen van het inreisverbod rekening werd gehouden met uw gezinssituatie. In de bijlage 13 en de bijlage 13sexies beiden opgemaakt op 18.11.2017 wordt betreffende uw gezinsleven met uw levenspartner mevrouw L.K. ([...]) en uw Belgische minderjarige kind het volgende gemotiveerd: "Le fait que la partenaire et la fille de l'intéressé séjournent en Belgique ne peut être maintenu dans le cadre des dispositions de l'article 8 §1er de la CEDH dès lors que l'intéressé a commis des infractions qui ont nui à l'ordre public dans le pays, tel que prévu à l'article 8 §2 de la CEDH. Selon les dispositions du deuxième paragraphe de l'art. 8 de la CEDH, le droit au respect de la vie privée et familiale n'est pas absolu."

Heden blijkt evenmin dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kinderen te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het dossier blijkt dat uw partner ononderbroken in België heeft gewoond. Zij is Belgische sinds haar geboorte en heeft haar familie hier. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met uw kinderen of deze wenst op te bouwen, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. De kinderen zijn nog heel klein, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar uw partner evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om de kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de kinderen aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgisch kinderen ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het aan u betekende inreisverbod op 18.11.2017 nog steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande dient te worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 18.11.2017 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Bij arrest van 1 oktober 2019 met nummer 226 970 vernietigt de Raad het in punt 1.2. bedoelde inreisverbod.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De bestreden beslissing verwijst naar het inreisverbod van 18 november 2017 “*dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is vernietigd*” ter ondersteuning van de beslissing dat verzoekers aanvraag om gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind niet in overweging wordt genomen en de afgeleverde bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd. Bij een arrest van de Raad van 1 oktober 2019 met nummer 226 970 werd het inreisverbod van 18 november 2017 echter wel vernietigd. Gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing aldus duidelijk is gestoeld op het inreisverbod van 18 november 2017 en de vernietiging van voormeld inreisverbod impliceert dat laatstgenoemde beslissing met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen, is het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer aangewezen de bestreden beslissing tevens uit het rechtsverkeer te halen.

2.2. Ter terechtzitting wordt verwezen naar het arrest van de Raad van 1 oktober 2019 met nummer 226 970, waarbij het inreisverbod van 18 november 2017 werd vernietigd. Verweerder repliceert hierop dat de bestreden beslissing niet enkel is gegrond op het bestaan van het inmiddels vernietigde inreisverbod, doch dat tevens wordt gemotiveerd aangaande (het gebrek aan) de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn minderjarig Belgisch kind. Verweerder meent dat voormelde motivering aangaande de afhankelijkheidsband volstaat om de bestreden beslissing alsnog te schragen.

2.3. Het betoog van verweerder kan evenwel niet worden aangenomen.

2.4. Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, conform artikel 40ter, §2, 2° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet:

“Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

2.5. Uit een lezing van voormelde bepalingen blijkt aldus dat een derdelander-vader van een minderjarig Belgisch kind, aan de volgende voorwaarden dient te voldoen:

- aantonen van de identiteit, middels een geldig identiteitsdocument;
- het zich voegen bij of vergezellen van het minderjarig Belgisch kind.

2.6. Indien verzoeker niet onderhevig zou zijn aan een inreisverbod, zou zijn verblijfsaanvraag zijn beoordeeld in het licht van de in punt 2.5. vermelde verblijfsvoorwaarden. Enkel indien het gevoerde onderzoek in de bestreden beslissing zou beantwoorden aan een beoordeling van de in punt 2.5. vermelde verblijfsvoorwaarden, kan deze beslissing – ondanks de vernietiging van het inreisverbod – alsnog overeind blijven. Hierbij kan de Raad enkel vaststellen dat het afhankelijkheidsonderzoek dat verweerder in de bestreden beslissing heeft gevoerd, een veel strengere toets omvat dan de in punt 2.5. vermelde verblijfsvoorwaarden. De afhankelijkheidstoets waarnaar verweerder – onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 mei 2018, K.A., C-82/16 – verwijst, betreft de afhankelijkheidsvereiste in het licht van artikel 20 van het VWEU. Laatstgenoemde verdragsbepaling kan in “*zeer bijzondere situaties*” ertoe leiden dat “*hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd. De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.*” (HvJ 18 mei 2018, K.A., C-82/16 en de hierin aangehaalde rechtspraak). Deze mogelijkheid om alsnog een afgeleid verblijfsrecht te verwerven, op grond van artikel 20 van het VWEU, betreft een vangnet. Enkel in de uitzonderlijke omstandigheid dat de sedentaire Unieburger de facto zou worden gedwongen het grondgebied van de gehele Unie te verlaten, kan de derdelander aanspraak maken op een afgeleid verblijfsrecht.

2.7. Nergens uit de bewoordingen van artikel 40ter, §2, 2° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat het hierin vervatte verblijfsrecht is beperkt tot dergelijke uitzonderlijke omstandigheid. Het door verweerder gevoerde afhankelijkheidsonderzoek en de conclusie dat “*Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgisch kinderen ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten*”, zijn derhalve te beperkend en kunnen de bestreden beslissing niet overeind houden.

2.8. Gelet op bovenstaande dient de bestreden beslissing – in navolging van de vernietiging het inreisverbod van 18 november 2017 bij arrest van 1 oktober 2019 met nummer 226 970 – voor de duidelijkheid eveneens uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2018, waarbij de aanvraag tot gezinshereniging van 1 december 2017 niet in overweging wordt genomen en de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA